

SPRAVEDLIVÝ TREST PŘED ZRAKY BOŽÍMI

Probudil se žíznivý, slepý a na neznámém místě. Lapal po dechu. Svět kolem něj byl rozmazaný a neurčitý jako stínohra. V uších mu hrál jeden dlouhý, pištivý tón, který mu procházel hlavou skrz na skrz a dělal společníka dunivé bolesti. Byl dezorientovaný a chvílku trvalo, než si uvědomil, co se děje. Pokusil se zvednout ruku, aby si plátěný pytel strhl z hlavy, ale nepodařilo se mu to – v pohybu mu zabránil tlustý kovový řetěz. Ten zařinčel a muž sebou trhl bolestí, když mu ten zvuk projel celým tělem. Nadechl se, pomalu vydechl a myslí mu bleskla první myšlenka, která nebyla jen instinktivní *„Přežij.“*

„Kde to jsem?“

Uvědomil si, že klečí. Po jedné zkusil hýbat rukama a nohama, vše neúspěšně. Vždy to skončilo akorát zvukem řetězů. Pokusil se postavit, ale na zem ho opět rychle stáhl další řetěz, tento zaháknutý za pouta okolo jeho krku. Jediné, čím mohl hýbat, byla hlava. Rozhlédl se tedy kolem sebe. S pytlem přes hlavu toho viděl málo, pracoval prakticky jen se světlem a stíny. Odhadoval, že byl v prázdné místnosti. Klečel u zdi naproti jedinému zdroji světla – mřížovanému okénku, kterým dovnitř do místnosti svítilo jasné slunce. Procházel jím ještě něco – podivný šum. Šum davu. Šťastný jekot dětí, smích přiopilých otců, napomínání starostlivých matek, sladká nic předávána mezi milenci a pomluvy bab. To všechno a mnohem víc. I přes pytel, který zvuk značně tlumil, byla v šumu jasně slyšet jedna věc. Očekávání.

Vlastně od začátku věděl, kde je, jenom tomu nechtěl věřit. A jeho obavy se potvrdily, když uslyšel rachot klíče, kroky, jak se k němu blíží, pak další odemykání, tentokrát řetězu od pout, a nakonec hlas, jak říká: „Vstávej.“ Pokusil se tedy vstát, ale hned jak se vzpřimil a udělal jediný krok, podlomila se mu kolena a spadl na zem. Hlava se mu točila, chtělo se mu zvracet. „Achjo,“ vydechl muž, který si pro něj přišel. Cítil, jak mu na rameno těžce dopadla ruka. Stiskla a zvedla ho opět na nohy. Žalářník ho táhl za sebou a on byl rád, že chodí. Společně došli až ke dveřím, kde ho žalářník pustil a on opět okamžitě klesl na kolena. Muž odemkl dveře do cely a jeho zaplavila vlna světla, která ho příjemně hrála na kůži. Pevná ruka ho opět zvedla do stoje a společně vyšli ven. Pět kroků, deset, dvacet. Zastavili. Šum lidí utichl, ale očekávání ještě přetrvávalo ve vzduchu, hustější než předtím, tak moc, že se dalo cítit na jazyku. Někdo na stranách zatáhl za řetězy a on cítil, jak se mu zvedají ruce a roztahují nohy, až v okovech skoro visel. Opět na sobě ucítil ruku, tentokrát na hlavě. Žalářník z něj strhl pytel.

Prvních pár chvil nic neviděl, jenom oslepující světlo. Ještě když viděl pouze siluety hlav v davu všude kolem něj, uslyšel hlas odněkud zprava.

„Jsi Jérémy Laframboise?“ Byl to slabý hlas, očividně patřil starci. Měl v sobě však něco, co mu zůstalo z jeho mladých let – určitý pocit nadřazenosti, dost jasný na to, aby lidé přehlíželi jeho ubohost, protože jim stále ještě připomínal ten, který před dlouhými lety lámal hory vedví.

„Odpověz, jsi Jérémy Laframboise?“ Otočil hlavu na mluvícího muže. Viděl jen starcův obrys. Slunce se vznášelo na nebi přímo za ním a Jérémymu svítilo do obličeje. Seděl na vyvýšené plošině, na židli, která by se skoro dala považovat za trůn, vedle něj stáli tři další lidé – dva ho ovívali a třetí jen strnule bez hnutí vyčkával.

„Ano.“ Nemělo smysl lhát, všichni věděli, kdo byl.

„Jérémy Laframboise, víš, proč jsi dnes tady?“

„Poučte mne.“

„Stojíš zde před zraky lidu a zraky božími, svatá a obávaná ať jsou jejich jména, abys byl spravedlivě potrestán za své hříchy proti zemi, jejímu lidu, její svátosti, té jediné správné a opravdové, a vlastní rodině, kterou jsi jimi zostudil a odsoudil k zatracení. Jsi obžalován z velezrady, spiknutí, pořádání protestů proti církvi a státu a královraždy. Odmítáš, že jsi učinil jeden nebo více z těchto prohřešků?“ Mluvil pomalu, rozvážně, monotónně, v krku mu bublalo.

„Ne, mon signeur.“

„Jsi si vědom spravedlivého trestu, jež čeká královrahy?“

„Čtvrcení, mon signeur.“

„Výborně. Jérémy Laframboise, ke svým činům ses přiznal před zraky lidu a zraky božími, svatá a obávaná ať jsou jejich jména, jsi tedy tímto shledán vinen,“ prochrptěl se přes rozsudek. Obrátil se na muže vedle sebe, který si už dobrušoval jeden a půl metru dlouhý katovský meč. „Cher maitre, s'il te plait...“

Jérémy obrátil svůj zrak na muže, který měl za pár chvil ukončit jeho život. Přišlo mu zajímavé, jak i když věděl, že kat sám za nic nemůže, že je pouze rukou, která drží meč a která poslechne rozkaz, stejně ho v ten moment musel ze srdce nenávidět.

„Promiňte, cher maitre, ale mám právo na poslední slova,“ namítl. Šum utichl. Kat neřekl ani slovo, jen se podíval na starce. Ten si povzdychl. Evidentně už chtěl slyšet odsouzeného řvát.

„Budiž, tedy. Mluv.“ Jérémy se otočil na dav kolem sebe. Tolik lidí na jednom místě snad ještě neviděl. A začal.

„Všichni, kdo dnes přede mnou stojíte, víte, kdo jsem. Zběh. Zrádce. Královrah. Vymýšlíte pro mne jména, která ze mne dělají něco víc než člověka. Smaragdový rytíř. Přízrak v zelené. Fantom naděje. Šeptáte si o mně po nocích příběhy o hrdinských činech, které jsem nikdy nevykonal. Politici, kněží i rytíři se třesou strachy, když je slyší. Natolik se jich bojí, že na mou hlavu byla vypsána odměna, díky které byste už nemuseli pracovat ani den do konce svého života a vaše děti také ne. Já však nejsem nic z toho. Nejsem přízrak ani nadčlověk. Jsem jako vy. Narodil jsem se v nevěstinci a vlastní matka mě chtěla utopit. Celý život jsem se cítil stejně bezmocný, jako většina z vás. Ale měl jsem sen. Sen o lepším světě, světě bez vládců, kteří posílají naše děti do zbytečných válek, bez klášterů, které nás obírají o to málo, co máme.“

„Umlčte toho rouhače!“ zakřičel stařec a rozkašlal se. Jérémy se na něj otočil.

„Mám právo říct, co chci, sám to moc dobře víte! Tak aspoň dodržte ten zákon, na kterém vám tak záleží!“ Obrátil se zpět na dav. „Pro mnohé z vás jsem byl hrdinou. Poznávám vaše obličejce z našich pochodů, vím, že věříte ve stejný svět jako já! Tato víra mne sice dostala až sem, ale můžu s jistotou a hrdostí v srdci říct, že to celé stálo za to! Tak jsem tady. Stojím zde před zraky lidu a zraky božími... svatá a obávaná ať jsou jejich jména...“ dodal zatrpkle, s odporem a pohrdáním, „abych vám všem předal tuto prosbu: I když můj příběh je u konce, neznamená to, že s ním musí jít do hrobu i všechno, pro co jsem bojoval! Pro co jsme MY bojovali! Nenechte umřít šanci na lepší svět.“ Kývl, že skončil. Stařec mávl rukou. Kat přistoupil k odsouzení. Zvedl meč nad hlavu a za naprostého, hrobového ticha ťal...

Adam Drahoš
České Heřmanice, 111
17 let
Gymnázium Vysoké Mýto
2.A

Zbyněk Příbyl

Souhlasím s případným použitím k publikaci